

Tempļa mūžības spoguļi

Elders Gerits V. Gongs
no Septiņdesmitajiem

Mūžības perspektīva, ko sniedz pievēršanās evaņģēlijam un tempļa derības, var mums palīdzēt saskatīt bagātīgas svētības katrā mūsu mūžīgo ģimeņu paaudzē.

Dārgie brāļi un māsas, kad mūsu dēls bija Provo Misionāru apmācības centrā, Māsa Gongas sūtīja viņam un viņa misionāru pāriniekiem pa pastu svaigi ceptu maizi. Šeit ir dažas no misionāru pateicības zīmītēm, kuras saņēma Māsa Gongas. „Māsa Gongas, tai maizei bija mājas garša”. „Māsa Gongas, viss, ko es varu teikt, ir vaauu! Tā maize bija labākais, kas nokļuva manā mutē kopš mātes gatavotajām enčiladām”. Taču šī ir mana mīļākā zīmīte: „Māsa Gongas, maize bija brīnišķīga.” Tad viņš jokodamies turpināja: „Ja jūs un Gongas kunga laulība beidz pastāvēt, atcerieties par mani”.

Mēs mīlam mūsu misionārus — katru elderu, māsu un senioru pāri. Mēs esam mūžīgi pateicīgi tam īpašajam misionāram, kurš pirmoreiz mūsu ģimenei atnesa Jēzus Kristus atjaunoto evaņģēliju. Es ar pateicību liecinu, ka mūžības perspektīva, ko sniedz pievēršanās evaņģēlijam un tempļa derības, var mums palīdzēt saskatīt bagātīgas svētības katrā mūsu mūžīgo ģimeņu paaudzē.

Pirmais pievērstaļs Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā mūsu Gongu ģimenē bija mūsu māte, Džina Gongas. Pusaudzes gados Honolulu, Havaju salās, viņa klausījās; viņa zināja; viņa tika kristīta un konfirmēta; viņa turpina ticībā. Uzticīgi Baznīcas locekļi palīdzēja manai mātei, un tā viņai bija evaņģēlija draugi, Baznīcas aicinājumi un nepārtraukta bagātināšanās ar labo Dieva vārdu. Šodienas valodā runājot, katrs jaunpievērstaļs, jaunais pieaugušais neprecētais, vai tie, kuri atgriežas Baznīcā, lai būtu aktīvi tās locekļi, un citi svētī paaudzes, kad viņi kļūst par vienas valsts pilsoņiem ar svētajiem Dieva saimē.¹

Viena no ģimenēm, kas rūpējās par manu māti bija Gerrit de Jong. Būdams lingvists, kurš mīlēja sirds un Gara valodu, vectētiņš de Jongs, jaunākais, uzjautrināja manu maza zēna iztēli, sakot frāzes, kas līdzīgas šai: „Kazenes, esot sarkanas, ir zaļas.” Šodien, runājot par elektroniskām rokas ierīcēm, es jauniem cilvēkiem saku: „Blekberiju lasīšana Baznīcā „zaļus” bīskapus padara „zilganus”.

Mani vecāki, Valters un Džina Gongi, apprecējās trīs reizes — tika rīkotas ķīniešu kāzas ģimenei, amerikāņu kāzas draugiem un svēta ceremonija Tā Kunga namā uz laiku un uz visu mūžību.

Mūsu Sākumskolas bērni dzied: „Es mīlu skatīt templi. Kādu dienu turp došos es.”² Mūsu jaunieši apņemas „saņemt tempļa priekšrakstus”.³

Nesen es atrados Tā Kunga namā ar kādu cienīgu pāri, kas gatavojās tur saņemt derības svētības. Es aicināju viņus pavadīt savu pirmo medusmēnesi 50 gadu garumā, un tad, pēc 50 gadiem, sākt savu otro medusmēnesi.

Es atklāju, ka kopā ar šo brīnišķīgo pāri veros tempļa spoguļos — viens spogulis atrodas vienā pusē, otrs — otrā pusē. Kopā tempļa spoguļi šurp un turp atstaro attēlus, kas šķietami sniedzas mūžībā.

Tempļa mūžības spoguļi mums atgādina, ka katram cilvēkam ir „dievišķa daba un liktenis”, ka „svētajos tempļos pieejamie svētie priekšraksti un derības padara iespējamu cilvēkiem atgriezties Dieva klātbūtnē un ģimenēm tikt savienotām uz mūžību”⁴ un ka, pieaugot mīlestībā un uzticībā, mēs varam bērniem sniegt saknes un spārnus.

Skatoties tempļa mūžības spoguļos, es domāju par Pirmo Pūķi Gongu, kurš piedzima mūsu ēras 837. gadā (izzudusī Tangu dinastija) Dienvidķīnā, un bija priekštecis Gongu ģimenes paaudzēm līdz manam tēvam, kas ir mūsu ģimenes 32. pierakstītā paaudze. Mans brālis, māsa un es — esam mūsu ģimenes 33. paaudze; mani dēli un viņu brālēni — 34. paaudze; mūsu mazdēls — 35-tā pierakstītā Gongu ģimenes paaudze. Tempļa mūžības spoguļos es nevarēju redzēt ne paaudžu sākumu, ne beigas.

Tad es iedomājos ne tikai paaudžu pēctecību, bet arī ģimenes attiecību pēctecību. Vienā virzienā es sevi redzēju kā dēlu, mazdēlu, mazmazdēlu — atpakaļ līdz pat pirmajam Pūķim Gongam. Otrā virzienā spoguļu attēlos es sevi redzēju kā tēvu, vectēvu, vecvectēvu. Es varēju redzēt savu sievu Sjūzenu kā meitu, mazmeitu, mazmazmeitu un, otrā virzienā, kā māti, vecmammu, vecvecmammu.

Tempļa mūžības spoguļos es sāku saprast savu sievu un sevi kā bērnus mūsu vecākiem un kā vecākus mūsu bērniem, kā mazbērnus mūsu vecvecākiem un kā vecvecākus mūsu mazbērniem. Mirstības diženās mācības pil mūsu dvēselēs, kad mēs mācāmies un mācām, esot mūžīgajās bērnu un vecāku un vecāku un bērnu lomās.

Raksti dēvē mūsu Glābēju par „Tēvu un Dēlu”.⁵ Dzīvojot miesā, bet pakļaujot miesu Tēva gribai, mūsu Glābējs zina kā mums, Saviem ļaudīm, palīdzēt mūsu sāpēs, ciešanās, kārdinājumos, slimībās un pat nāvē.⁶ Pazemojies zem visām lietām⁷, mūsu Glābējs var paciest mūsu bēdas un nest mūsu ciešanas. Viņš tika ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts, ar mūsu Glābēja brūcēm mēs esam dziedināti.⁸

Sākot ar sanāksmēm debesīs, mūsu Glābējs tiecās vienīgi darīt Sava Tēva gribu. Šis Tēva un Dēla paraugs var palīdzēt izskaidrot paradoksus — „kas savu dzīvību zaudē Manis dēļ, tas to iemantos”.⁹ Pasaule tiecas pēc informācijas un pašlabuma. Taču mums nav spēka izglābt pašiem sevi. Taču *Viņā* tas ir. Bezgalīgs un mūžīgs,¹⁰ vienīgi mūsu Glābēja veiktais Izpiršanas upuris ir pāri laikam un telpai, izdeldējot nāvi, dusmas, rūgtumu, netaisnību, vientulību un lielas bēdas.

Dažreiz lietas notiek nepareizi, pat ja mēs esam izdarījuši visu to labāko. Būdams nevainīgs un šķīsts Dieva Jērs, mūsu Glābējs raud kopā ar mums un par mums. Kad mēs vienmēr Viņu atceramies,¹¹ Viņš var stāvēt ar mums „visos laikos un visās lietās, un visās

vietās, kurās mēs varētu atrasties”.¹² Viņa uzticība ir stiprāka par nāves saitēm.¹³ Aicinot mūs pie Sevis, mūsu Glābējs arī aicina mūs pie mūsu Tēva Debesīs. Kamēr dažas lietas nav pilnīgas uz Zemes, mēs varam uzticēties mūsu Debesu Tēvam, ka Viņš pabeigs „dīženo pestīšanas ieceri, kur tiesa, mīlestība un žēlastība satiksies dievišķā saskaņā”.¹⁴

Tempļa mūžības spoguļos redzamo attēlu brīnums ir tāds, ka tie, tas ir, mēs, var mainīties. Kad Džīna un Valters Gongi stājās jaunajā un mūžīgajā derībā, viņi atvēra ceļu saviem priekštečiem — piemēram, Pirmajam Pūķim Gongam — tikt saistītiem un pēcnācējiem piedzimt derībā. Lūdzu, atcerieties — kad mēs sniedzamies pretim katrai māšai vai brālim, mēs svētām paaudzes.

Pasaule atrodas satraukumā¹⁵, bet Viņa vienīgajā patiesajā un dzīvajā Baznīcā¹⁶ valda ticība un nav nekādu baiļu. Runājot apustuļa Pāvila vārdiem, es arī svinīgi liecinu:

„Tāpēc es esmu pārliecināts, ka ne nāve, ne dzīvība, ...

ne augstumi, ne dziļumi, ne cita kāda radīta lieta mūs nevarēs šķirt no Dieva mīlestības, kas atklājusies Kristū Jēzū, mūsu Kungā!”¹⁷

Es pazemīgi liecinu: Dievs dzīvo. Viņš nožāvēs visas asaras no mūsu acīm¹⁸ — izņemot prieka asaras, kad mēs skatīsimies tempļa mūžības spoguļos un atklāsim, ka esam mājās, šķīsti un tīri, un mūsu ģimenes paaudzes būs saistītas ar priesterības pilnvarām mīlestībā, lai sauktu: „Ozianna, ozianna, ozianna”. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Skat. Efeziešiem 2:19.
2. „I Love to See the Temple,” *Children's Songbook*, 95. lpp.
3. „Jauno sieviešu lozungs,” *Jauno sieviešu personības attīstība: stāvēt kā Dieva lieciniecei*, 3. lpp.
4. Ģimene — Vēstījums pasaulei, 1995. g.
5. Skat. Mosijas 15:2.
6. Skat. Almas 7:11–12.
7. Skat. Mācība un Derības 88:6; skat. arī Mācība un Derības 122:5–8.
8. Skat. Jesajas 53:3–6.
9. Mateja 10:39.
10. Skat. Almas 34:14.
11. Skat. Mācība un Derības 20:77, 79.
12. Mosijas 18:9.
13. Skat. Mācība un Derības 121:44.
14. „Ak, kāda mīlestība, prāts”, *Baznīcas dziesmas pieaugušajiem un bērniem*, 19. lpp.
15. Skat. Mācība un Derības 45:26; 88:91.
16. Skat. Mācība un Derības 1:30.
17. Romiešiem 8:38–39.
18. Skat. Jāņa atkl. 21:4.